

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Faisala Husseiniho a Ondřeje Mrákoty ve věci žalobce: **S. B.**, zastoupeného advokátem Mgr. Jaroslavem Hanusem, Žižkova 33, České Budějovice, proti žalovanému: **náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, Vítězné náměstí 5, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2019, čj. MO 185803/2019-1304, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2022, čj. 3 Ad 15/2019-29,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2022, čj. 3 Ad 15/2019-29, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2019, čj. MO 185803/2019-1304, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 28 804 Kč do rukou jeho advokáta, Mgr. Jaroslava Hanuse, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do rukou jeho advokáta, Mgr. Jaroslava Hanuse, ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce požádal o doplatek odměny za služební pohotovost. Protože ředitel Agentury personalistiky Armády České republiky vyhověl žádosti jen částečně, žalobce se proti jeho rozhodnutí odvolal. Náčelník Generálního štábu Armády České republiky však

žalobcovo odvolání zamítl jako opožděné. Žalobce opožděnost odvolání zpochybnil žalobou u Městského soudu v Praze, který však závěru náčelníka generálního štábu přisvědčil a žalobu zamítl.

[2] Žalobce podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost (nyní tedy vystupuje jako *stěžovatel*). Stěžovatel namítá, že pravidla pro počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se použijí i při doručování písemnosti náhradním způsobem. Zásilka s rozhodnutím prvního stupně byla na poště uložena dne 23. 1. 2019. Posledním dnem desetidenní lhůty však nebyla sobota 2. 2. 2019, jak nesprávně tvrdí městský soud, ale následující pracovní den, tedy pondělí 4. 2. 2019. Tomu, že zásilka byla doručena až v pondělí, nasvědčuje také fakt, že pošta byla o víkendu zavřená, a tak stěžovatel nemohl zásilku o víkendu fakticky převzít. Odvolací lhůta pak běžela od 5. 2. 2019 do 19. 2. 2019, kdy stěžovatel podal odvolání. Odvolání tedy podal včas. Městský soud navíc nepřihlédl k tomu, že stěžovatel nebyl poučen o následcích nevyzvednutí zásilky.

[3] Podle náčelníka generálního štábu určil městský soud správně jak den doručení zásilky, tak běh lhůty k podání odvolání. Na jeho závěr nemá žádný vliv, že byla pošta o víkendu zavřená. Z doručanky založené ve správním spisu navíc plyne, že zásilka byla na poště uložena už dne 22. 1. 2019, a tak byla doručena fikcí už v pátek 1. 2. 2019.

[4] Kasační stížnost je důvodná: náčelník generálního štábu a městský soud považovali odvolání nesprávně za opožděné, i když bylo podáno včas.

[5] Písemnost se uloží, pokud adresát nebyl při doručování písemnosti zastižen a nelze mu ji doručit jiným přípustným způsobem. Adresát se o neúspěšném doručení písemnosti informuje oznámením vloženým do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo. Tímto oznámením se adresát také vyzve k tomu, aby si uloženou písemnost ve lhůtě deseti dnů vyzvedl. Současně se mu sdělí, kdy a kde lze písemnost vyzvednout. Pokud si adresát nevyzvedne uloženou písemnost v desetidenní lhůtě, považuje se písemnost za doručitou posledním dnem této lhůty (§ 23 odst. 1 a 4, § 24 odst. 1 správního řádu).

[6] Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu a pokud připadne konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den (§ 40 odst. 1 písm. c) správního řádu].

[7] Stěžovatel správně uvedl, že pravidla počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu se užijí i při náhradním doručení písemnosti. To znamená, že pokud připadne konec desetidenní lhůty k vyzvednutí zásilky na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší příští pracovní den (rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2008, čj. 4 Ads 83/2008-39; a ze dne 31. 3. 2011, čj. 8 As 10/2011-47; podrobněji k vývoji judikatury také rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 5. 2022, čj. 4 Afs 264/2018-85, č. 4367/2022 Sb. NSS, body 69 až 72, 83 a 85).

[8] Zde byla zásilka připravena k vyzvednutí dne **23. 1. 2019**. Následující den začala běžet desetidenní lhůta k vyzvednutí zásilky. Konec lhůty připadl na sobotu 2. 2. 2019. Protože se však pravidla počítání času podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu užijí i při náhradním doručení písemnosti, nastala fikce doručení až nejbližší pracovní den, tedy v pondělí

pokračování

4. 2. 2019. Tímto dnem bylo stěžovatelovu tehdejšímu zástupci doručeno rozhodnutí prvního stupně a začala běžet patnáctidenní lhůta pro podání odvolání. Odvolací lhůta uplynula dne **19. 2. 2019.** Stěžovatel podal odvolání téhož dne, a tak jej podal včas.

[9] Náčelník generálního štábu i městský soud přesto posoudili odvolání jako opožděné, jejich rozhodnutí jsou proto zatížena vadou. Konkrétně pochybili takto:

[10] Náčelník generálního štábu vycházel při výpočtu desetidenní lhůty k vyzvednutí zásilky z doručenky, podle které si zástupce mohl zásilku vyzvednout od 22. 1. 2019. Zásilka byla proto podle něj doručena fikcí už dne 1. 2. 2019 a odvolací lhůta uplynula dne 18. 2. 2019. Postupu náčelníka nelze obecně nic vytknout, neboť doručenky obvykle poskytují spolehlivé informace o pohybu zásilky. V tomto případě však městský soud zjistil, že údaj na doručence není správný a že zásilku bylo možné vyzvednout až od 23. 1. 2019. Náčelník proto vycházel z nesprávně určené odvolací lhůty a chybně posoudil stěžovatelovo odvolání jako opožděné.

[11] Městský soud sice počítal lhůtu k vyzvednutí zásilky ode dne 23. 1. 2019, kdy byla zásilka skutečně připravena k vyzvednutí, nepřihlédl ale k pravidlům počítání času, podle nichž případně-li konec desetidenní lhůty k vyzvednutí zásilky na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem této lhůty nejbližší příští pracovní den. Zásilku tak považoval za doručenou už v sobotu 2. 2. 2019, i když lhůta k vyzvednutí zásilky skončila až v pondělí 4. 2. 2019. Městský soud proto také dospěl k nesprávnému závěru, že odvolací lhůta uplynula už dne 18. 2. 2019, a chybně posoudil stěžovatelovo odvolání jako opožděné.

[12] NSS se pak nezabýval námitkami o otevírací době pošty nebo o nedostatečném poučení, neboť vzhledem k uvedenému závěru se staly bezpředmětnými.

[13] NSS shledal kasační stížnost důvodnou, a proto zrušil napadený rozsudek městského soudu i rozhodnutí náčelníka generálního štábu a věc vrátil náčelníku k dalšímu řízení. Protože stěžovatel podal odvolání včas, bude nyní na náčelníku generálního štábu, aby odvolání věcně projednal.

[14] Při zrušení nejen soudního, ale i správního rozhodnutí je NSS povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 60 a § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a NSS rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci, který přísluší stěžovateli.

[15] Stěžovatel tak dostane celkovou náhradu nákladů řízení ve výši 28 804 Kč tvořené těmito částkami:

- soudními poplatky ve výši **8 000 Kč** (3 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost);
- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o žalobě, tj. za *tři úkony právní služby* – převzetí věci, žalobu a účast na jednání konaném dne 9. 8. 2022. Odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu) činí 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Ke každému úkonu právní služby je třeba připočíst 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. To dohromady činí 10 200 Kč. *Náhrada cestovních nákladů* advokáta na jednání před městským soudem na trase České

Budějovice – Praha (dvojnásobek nejkratší vzdálenosti mezi oběma městy činí 298 km) při průměrné spotřebě nafty osobního automobilu 10,5 l/100 km a sazbě 44,50 Kč/l [§ 4 písm. a) vyhlášky č. 511/2021 Sb.] činí zaokrouhleně 1 392 Kč a náhrada za používání osobního automobilu při ujetých 298 km a sazbě 4,70 Kč/km [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 511/2021 Sb.] činí zaokrouhleně 1 401 Kč. V souvislosti s cestou náleží advokátovi i *náhrada za promeškaný čas* ve výši 100 Kč za 8 x půl hodiny (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu), tedy celkem 800 Kč. Odměna v řízení o žalobě tak činí $(10\,200 + 1\,392 + 1\,401 + 800 =)$ 13 793 Kč. Advokát je plátcem DPH, a tuto částku je tak třeba zvýšit o daň (2 897 Kč). Celkem tedy odměna činí **16 690 Kč**.

- odměnou advokátovi za zastupování v řízení o kasační stížnosti, tj. za jeden úkon právní služby – kasační stížnost. Odměna činí 3 100 Kč, náhrada hotových výdajů 300 Kč, daň 714 Kč. Celkem tedy odměna činí **4 114 Kč**.

[16] Stěžovatel složil dne 20. 9. 2022 na účet soudu poplatek za kasační stížnost ve výši dvakrát 5 000 Kč. Uhradil tak na soudních poplatcích za kasační stížnost celkem 10 000 Kč. Soudní poplatek za kasační stížnost však činí jen 5 000 Kč (podle položky 19 sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Soud je povinen vrátit přeplatek, bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Protože stěžovatel zaplatil více, než činila jeho poplatková povinnost, rozhodl soud o vrácení přeplatku ve výši 5 000 Kč do rukou stěžovatelova zástupce.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2024

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu